

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๕
มีครูอาจารย์สั่งสอนน่าจะมีกำลังใจ

เมื่อวานเราไปผาแดง เห็นลิงผ่านหน้าศาลา ลิงใหญ่ นะ โห้ วิ่งเร็ว มายังไง มันเคยมาตัวเดียวหรือมากับเพื่อนกับฝูงมัน ส่วนมากเขามาตัวเดียว ลิงใหญ่มันผ่านหน้าศาลาแล้วไปทางครัว สักเดี๋ยวนกยูงก็มา เข้าทำดี มีนกยูงมีลิง พวกไก่เต็มอยู่แล้วมีอยู่ทั่วไป สัตว์ต่าง ๆ ก็มีนกยูงกับไก่กับลิงอยู่สบายมันนะ แสดงว่าไม่มีใครทำอะไรเขาจึงไม่ระวัง เขามาเรื่อยลิ่งนะ ดุ่ม ๆ สบายไปทางครัว ไก่ไม่มากเหมือนวัดเราตามที่มีมองเห็น วัดเราที่ไหน ๆ มันก็เต็มไปหมด วัดเราไก่มากนะ ไปที่ไหนมากทั้งนั้น ยิ่งในครัวยิ่งแล้ว คนกับไก่เลยเป็นอันเดียวกัน มันพัวมันพันมันอยู่กับคน ไม่สนใจกับคน ไม่มีคำว่ากลัวเลย บ้วนเปี่ยน ๆ แทรกอยู่กับคนอยู่อย่างนั้น ทางโน้น(ครัว) รู้สึกไก่จะมากกว่าทางนี้ ทางนี้ธรรมดากว่ามาก แต่เมื่อเข้าไปในครัวแล้วรู้สึกในครัวจะมากกว่านี้

ส่วนกระแตยอมรับว่าครัวมากกว่านี้ อยู่ทางนี้ไม่ค่อยมีมากนัก ถ้าเข้าไปในครัวแล้วมี กระแตเชื่อง ไปเรามักจะเล่นกับกระแตเป็นอันดับหนึ่งนะ กระรอกไม่ค่อยเล่นนัก แต่กระแตนี่เอาจริงนะ เล่นกับมัน เพราะฉะนั้นเราไปจึงจ้องหาแต่กระแต เขาเชื่องมากกับเรากับคน ทางจงกรมเราก็มีแต่ห่าง ๆ แต่เข้าไปในครัวมันมีอยู่ทั่วไป เวลาเราไม่ให้แมวเข้ามาสัตว์ก็ตกหน้าขึ้นเวลานี้ พวกสัตว์เฉพาะกระแตนี่สำคัญมาก คือกลางคืนแมวมากระแตมันนอนก็จริง แต่กลางวันซึ่มมันกินได้ แมวอยู่กลางวันก็มี กลางคืนก็มี

ทราบไหมโรงเรียนไหนมา (โรงเรียนบ้านตาดเจ้าคะ) อ้อ โรงเรียนบ้านตาดนี้ เหนอ ทุกวันไม่ว่าโรงเรียนไหน นี่เขาก็เอาหนังสืออะไรมาให้ที่ว่า บ้านเด็กแสงตะวัน ว่าปลูกอะไรยังไม่เสร็จ เงินขาดอยู่ประมาณเท่าไร (๔๕๐,๐๐๐ ครับผม) นั่นละตั้ง ๘ แสน ๕ บ้านปลูกเป็นอาคารสองชั้นคอนกรีต อันนี้เราไม่เห็นมันอยู่ตรงไหนนะที่ว่าบ้านเด็กนี่นะ เราเห็นแต่บ้านของเด็กที่เขาอยู่เป็นประจำ ที่ว่าปลูกใหม่นี้มันอยู่จุดไหนข้างไหน อยู่ในบริเวณนั้นหรือเปล่านั้นไม่รู้ละ เวลาเราออกไปถึงได้สังเกตดู เพราะแต่ก่อนไม่ได้สังเกต อันนี้มาบอกบอกว่าขาดอยู่ ๔๕๐,๐๐๐

เรื่องบริจาคนี้มันเรียกรวดไปหมดนะหลงตา คือนับไม่ได้เลย ไปที่ไหนมองเห็นถึงจะรู้ว่าของเจ้าของได้สร้างไว้ ๆ โรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล แม้ที่สุดบ้านคนเราก็สร้างให้ ซื่อที่ให้ด้วย สร้างบ้านให้ด้วยตามความจำเป็น บางแห่งซื้อที่ให้โดยเฉพาะ บางแห่งก็ปลูกบ้านให้โดยเฉพาะ บางแห่งซื้อทั้งที่แล้วปลูกทั้งบ้านก็มี ที่เราให้เหล่านี้เราไปดูแล้วทุกอย่างนะ ส่วนมากเรามักจะไปดูถึงที่ ๆ สถานที่อะไรเป็นความจำเป็น สอบถาม

เรื่องราวให้ชัดเจน ควรที่จะอนุเคราะห์แล้วก็อนุเคราะห์เลย ถ้าควรที่จะให้มากก็ให้มาก คือเราให้ตามเหตุตามผลทั้งนั้น เราไม่ได้ให้แบบชู้ย ๆ นะ ช่วยโลกช่วยจริง ๆ แต่ต้องใช้ความพิจารณาตามเหตุผลทุกแง่ทุกมุม ไม่สักแต่ว่าให้ ๆ จึงมากจริง ๆ แหละ

สิ่งที่เราบริจาคเพื่อประโยชน์แก่โลกนี้ ไปที่ไหนมีทั่วไป โรงพยาบาลนอกจากให้ เครื่องไม้เครื่องมือแล้วยังซื้อที่ให้ ๆ เยอะนะ คือซื้อเพิ่มให้ ๆ ส่วนมากมีแต่ซื้อเพิ่มให้ ที่ซื้อให้หมดก็มีโรงพยาบาลอำเภอฝาง ขอนแก่น อันนั้นให้ทั้งหมดเลย ซื้อที่ให้เลย แต่พูดตกลงกันก่อนว่าเรามีเงินพอหาได้เฉพาะที่จะซื้อที่เท่านั้น ส่วนสิ่งปลูกสร้างนั้นเราไม่มีเงินแล้วนะ ถ้าหากว่าจะรับรองทางการปลูกสร้างได้แล้วเราก็จะซื้อที่ให้ เขาว่าจะขอรัฐบาลให้ได้ โดยอ้างถึงหลวงตาซื้อที่ให้แล้ว ที่เดิมนั้นมันคับแคบเหลือประมาณ ดูเหมือน ๘ ไร่หรือ ๙ ไร่ เหมือนอยู่ในครัวบ้าน บ้านนั้นเหมือนโรงพยาบาลเป็นครัวแคบนิดเดียว พอเข้าไปดู โอ้ นี่มันยังงั้นกัน ไปตามห้องนั้นก็เห็นเอาผ้าอะไรปกคลุมไว้ เห็นโผล่ขึ้นมา เอกซเรย์ แล้วเอาไปปกคลุมไว้ทำไมนั่น มองดูเป็นเหมือนเอกซเรย์ ว่าเอกซเรย์ แล้วเป็นยังงั้น มันใช้ไม่ได้ แน่ะ

ก็อย่างนั้นนะ มันเสียอะไรละ โอ้ย เสียแทบหมดนั้นแหละ ใช้ไม่ได้มา ๒ -๓ ปีแล้ว ให้อย่างนั้นนะ เอาผ้าปกคลุมทิ้งไว้แล้วเราก็เลยไม่เข้าไปเปิดดู มันแน่นชัดแล้วว่า มันใช้ไม่ได้แล้ว ให้ ดูโรงพยาบาลก็เหมือนกันว่าในครอบครัว แล้วโรงพยาบาลมีกี่ไร่ ๘ หรือ ๙ ไร่นี้แหละ จนหาที่เหยียบย่างไปไหนไม่ได้ มีแต่ตึกติดกัน โอ้ย ยังงั้นกัน ถึงอย่างนั้นตึกที่จะปลูกสร้างก็ปลูกไม่ได้มันไม่พอกับคนไข้ เอ๊ ยังงั้น จึงให้เขาติดต่อเลย เตียนนั้นละ ไปติดต่อที่ไหนที่เป็นที่เหมาะสมซึ่งควรจะสร้างโรงพยาบาล ให้ห่างจากหมู่บ้านบ้างพอประมาณมีไหม เขาบอกว่ามีเขาจะขายอยู่ข้างนั้น เขาพูดออกมาเลย เป็นแต่เพียงไม่มีเงินซื้อ เอ้า อย่างนั้นให้ไปติดต่อเขาเสียบอกว่าเราจะซื้อ เขาจะเอาราคาเท่าไร ๆ ติดต่อ

ไม่นานนะเรากลับไปอีกก็เข้าหาที่เลย ตกลงกับเจ้าของบ้านเจ้าของที่เขาเลยซื้อเลย ที่ในระยะนั้นราคาก็ไม่ค่อยแพงเท่าไร แต่เกือบสามล้านนะ เฉพาะที่ดูเหมือน ๒๓ หรือ ๒๕ ไร่นี้แหละ เกือบสามล้าน เราก็ซื้อให้หมด พอดีที่นั่นหมดพอดีเลย บริเวณที่มันสูงหมดเราก็ซื้อให้หมดเลย อันนี้ซื้อให้ทั้งหมด นอกนั้นซื้อเพิ่ม ๆ มีอยู่ทั่วไปโรงพยาบาล นี่ละที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายเราช่วยเต็มสัดเต็มส่วน ขอให้มีความเข้มแข็งมีความสามัคคีกัน อย่าอึดอาดเนือยนายนะ ดูไม่ได้ มันจะมาเหยียบหัวของเราในประวัติศาสตร์ไทยของเราอึดอาดเนือยนาย ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันไม่ค่อยมี เสียตรงนี้

เคยเห็นไหม อ่านประวัติข้างหลังบ้างซิ อึดอาดเนือยนาย เกรงใจกันหรือไม่ เกรงใจเราก็ไม่รู้ หากแบบเต่าหดหัวอยู่ในกระดอง เต่าหดหัวอยู่ในกระดองเป็นยังงั้น

มันอยู่ในหม้อน้ำร้อน ก็สุกอยู่ในหม้อน้ำร้อนนั่นแหละ ไม่มีความหมายอะไรเลย ชาตินี้ไทยเราหดหัวอยู่ในกระดองก็แบบเดียวกัน อะไรผิดให้รู้ว่าผิดอย่าคุ่นกับมัน นี่เรียกว่าผู้รักษาชาติบ้านเมือง อย่าคุ่นอย่าอ่อนกับมัน เพราะอ่อนก็ต้องพังเราต้องฉิบหาย อ่อนก็พิช ไม่ได้เราต้องแข็ง ต้องหลบต้องหลีกต้องสู้อย่างนั้นซิ ควรสู้ ๆ ควรหลบ ๆ ออกหลบเพื่อหาทางสู้ไม่ใช่เพื่อหาทางลุ่มจมน ต้องใช้สติปัญญา ฟัน้องทั้งหลายเห็นว่าอะไรเป็นของจำเป็น อะไรก็ว่าเขาเป็นเรา อันนั้นเป็นของคนนั้นคนนี่ เจ้าของก็ไม่เห็นจำเป็นเวลาลุ่มจมนทั้งเจ้าของด้วย พิจารณาซิเนะ

นี่จะให้พิจารณาให้ดี เราคิดมานานแล้วนะ เพราะฉะนั้นถึงบอกอยู่เสมอให้เด็ดนะ ที่ควรเด็ดต้องเด็ด ไม่เด็ดไม่ได้ ฉิบหายเมืองไทยเรา ชาตีก็จฉิบหาย ศาสนาก็จะฉิบหาย ถ้าอ่อนแอต่อมหาภัยแล้วฉิบหายได้ไม่สงสัย ถ้าเข้มแข็ง เอ้า ตายด้วยการต่อสู้มีชื่อเสียงนะ สมบัติฉิบหายไปก็ตาม เจ้าของตายด้วยการต่อสู้ยังมีชื่อเสียง ชื่อเสียงเจ้าของสูง ถึงสู้มหาโจรปล้นไม่ได้ก็ตาม แต่เจ้าของเป็นนักสู้ตายท่ามกลางมหาโจรมีชื่อเสียง อย่าอ่อนแอเนะ ดูลักษณะมันยังงัยกัน เราดูนะ เราช่วยฟัน้องทั้งหลายเราไม่ได้ช่วยเล่น ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างคิดว่าคอขาดขาดเลย ฟังซิเนะ

ฟัน้องทั้งหลายเคยได้ยินไหม พระแท้ ๆ มาพูดอย่างนี้เคยได้ยินไหม ให้ฟังเสีย พระนี้เป็นพระแท้ ธรรมของพระพุทธเจ้าเอามาใช้โดยแท้ เราก็เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ นี้ละ แต่ธรรมเป็นธรรมแท้ที่เอามาใช้ ธรรมไม่เคยพาใครให้ลุ่มจมน ธรรมพาโลกให้เจริญรุ่งเรืองทุกสิ่งทุกอย่าง ภายนอกภายใน นั่นธรรมเป็นอย่างนั้น จึงเอาธรรมออกมาใช้ ต้องเด็ดด้วยธรรม เด็ดด้วยธรรมจมนก็จมไปเถอะไม่เสียหาย ถ้าจมด้วยความชั่วช้าลามกใช้ไม่ได้เนะ

ความพร้อมเพรียงสามัคคีเป็นสำคัญมากนะ ความแตกร้างไม่ดีเลย พัง ความแตกร้างความแตกแยก พัง แต่ความพร้อมเพรียงความสามัคคี ความประสับประสาน แม้แต่หม้อหุงข้าวเรามันร้างมันรานที่ตรงไหน ไม่ดีเอามาซ่อมหุงได้อีก นั่นเห็นไหมละ การซ่อมคือการประสับประสาน การซ่อมแซม นี่อะไรมันบกพร่องในชาติไทยของเรา ให้พากันปรับเนื้อปรับตัว ปรับใจเป็นของสำคัญต่ออรรถต่อธรรมคือหลักความจริง ธรรมจะไม่มีอ่อนกับอะไร จริงตลอดไปเลย จริงตลอดเรียกว่าธรรม อ่อนแอต่อแท้ที่แท้ก็เลสนะ ก็เลสในตัวก็แท้ ก็เลสที่นอกจากตัวที่จะเข้ามาคุกคามตัวก็แท้เขาอีก มีแต่ทำแท้นะ อ่อนแอต่อความชั่วนี้แท้

เราทำความ پاکเพียรอ่อนแอต่อความแท้ ก็เราจะพั้นั่นเองอ่อนแอ มีแต่ความเหลวไหลโลเล ไม่เอาไหน ไม่จริงไม่จัง แท้ ไปเดินจงกรมอยู่ก็แท้ในทางจงกรม อยู่อิริยาบถใดก็มีแต่ความแท้ ไม่เอาไหน ๆ ในจิตในสติตั้ง ไม่มีความตั้งมั่นแน่นหนา

มันคงด้วยการระมัดระวังและด้วยการต่อสู้ แพ้ทั้งนั้น นี่ก็เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ที่พูดมาเหล่านี้เราไม่ได้มีอะไร แม้เม็ดหินเม็ดทรายที่จะมาโกหกพี่น้องทั้งหลาย ถอดออกมาจากหัวใจจริง ๆ มาพูด ทำความปากเพียรนี้ก็เป็นคติแก่พี่น้องทั้งหลาย ผลที่ได้มาจากความปากเพียรประเภทนั้น ๆ มาตลอดสายนั้น เป็นที่ภูมิใจเลยเถียว ไม่มีที่จะตำหนิเจ้าของ ตั้งแต่วันเริ่มออกทำความเพียรก็พอเหมาะพอดีกันกับ มากี่มากถูกที่สำคัญคือหลวงปู่มั่น คลังแห่งธรรมทั้งหลาย เรามุ่งต่อธรรมเข้าไปท่านก็เปิดธรรมให้เลย ธรรมเข้าถึงใจปั๊บนี้ก็ติดตั้งแต่บัดนั้นเลย

ถ้าหากว่าไม่ได้ฟังเสียงธรรมมันอาจจะอ่อนแอต่อแพ้เหลวไหล หรืออีแรงอีกา เอาไปกินแล้วก็ไม่ทราบนะ ที่นี้พอก้าวเข้าไปสู่หลวงปู่มั่นก็ปลุกใจทันทีเลย จิตมันก็ติดจากนั้นมาก็ติดตลอดเลย นี่ละถึงได้ขยะความเพียรของเจ้าของ คือพิจารณาย้อนหลังอ่อนแอที่ไหนตั้งแต่ออกมาประกอบความเพียรนี้ จนกระทั่งปัจจุบันนี้อ่อนแอที่ไหนไม่มี ฟังแต่ว่าไม่มี แต่มีขยะ ๆ โอ้ย.อย่างนั้นมันก็ทำได้ ๆ คือมันทำด้วยกำลังใจ สังขารร่างกายจะอ่อนเปียกขนาดไหน จิตใจไม่อ่อนเสียวอย่างมันบุกได้ทั้งนั้น ถ้าจิตใจอ่อนเสียวอย่างเดียวร่างกายจะอ้วนเท่าหมูนี้ก็ตาม ก็มีแต่อ้วนเพื่อจะขึ้นเขียงนั่นแหละ ต้องให้มันแข็งแกร่งซิ

นี่ละที่เอามาสอนพี่น้องทั้งหลาย ตั้งแต่เริ่มประกอบความเพียร ก็พอดีได้กำลังใจจากหลวงปู่มั่น ในขั้นเริ่มแรกเสียด้วย พอไปปรับแล้วเราก็ผิงเลยทันที แล้วตลอดหาความสะดวกสบายไม่ได้การประกอบความปากเพียรฆ่ากิเลสนี้ ไปอยู่ที่ไหนว่าสะดวกสบายไม่เห็นมี มีแต่การฝึกการทรมาน การตัดสันดานกันกับกิเลส ถ้ากิเลสแข็งข้อมามากเราก็ต้องสู้มากหนักมาก เหนื่อยมาก ต้องเอากันตลอด แต่ความมุ่งมั่นที่จะทำให้ชนะกิเลสไม่มีอ่อน มีแต่ฟุ้ง ๆ นี่ละพอเป็นไปได้นะ ถ้าความมุ่งมั่นอ่อนเสียวอย่างเดียวล้มเลยนะ แต่ความมุ่งมั่น ถึงร่างกายจะไปไม่ได้จิตใจมันฟุ้ง ๆ ของมัน กำลังใจจะสำคัญ อย่าเห็นอะไรดีมากกว่ากำลังใจ

กำลังใจถ้าหมุนไปทางดีก็ไม่มีอะไรดีเท่า อย่างพระพุทธเจ้าพระสาวกเป็นตัวอย่าง มีแต่เด็ดทางดี ถ้าเด็ดทางชั่วก็มหาโจร คือใจนี้สำคัญมาก ขอให้ใจมีกำลังไปทางไหนเถอะเอาได้ทั้งนั้นไม่ถอย ทางชั่วก็พังเลยขาดสะบั้นไปเลย โลกพินาศเลย ถ้าทางดีก็เด่นเลย เพราะฉะนั้นจึงให้ฝึกในทางที่ดี เพราะชั่วใคร ๆ ก็ตำหนิกันแล้วทั่วโลกดินแดนอย่านำมาใช้ อย่าให้มาติดพันกับตัวของเรา เอาความดีเข้ามา อุดสำหรับพยายามทุกคนนะ ที่สอนพี่น้องทั้งหลายพูดถึงเรื่องอย่าอ่อนแอต่อแท้นะ นี่ได้ฟิตมา เพราะฉะนั้นกิริยานิสัยท่านทั้งหลายถึงแก่ขนาดนี้ท่านทั้งหลายก็พอจะดูได้ เป็นยังไงกิริยานิสัย

พอพูดอย่างนี้เมื่อเช้านี้ก็ออกแต่เช้าเลยนึกว่าฝนจะไม่ตก พอสว่างป๊บออกจากกุฏิ ถ้าสายกว่านั้นคนมากมันยุ่งเหยิงวุ่นวาย เราจึงมักจะออกแต่ตอนเช้า ๆ แล้วตอนค่ำ ๆ ออกไปตุนั้นตุนี่ เหตุการณ์ต่าง ๆ ดูแล้วควรจะแนะจะบอกอะไรแล้วก็นำมา แล้วก็บอกต่อนั้นพอดี เมื่อเช้านี้ออกตั้งแต่เช้า ที่แรกมันไม่มีฝนนี้เจียบ ๆ พอสว่างป๊บออกเลย ออกพุงนี้ไป พอไปถึงนั้น อ้าว ฝนลงแล้วยังไงกัน ปุบปิบ ๆ มาเลย เลยไม่ไปถึงไหนนะเมื่อเช้านี้ พอออกไปถึงห้องน้ำข้างนอกฝนลงแล้วรีบกลับมา พอกลับนี้ก็เลยเข้าศาลาตุนั้นตุนี่ พอออกจากนี้พระท่านก็รีบเอาร่มมาให้เราจะไปกุฏิ พระองค์นั้นจะเห็นหรือไม่เห็นก็ไม่ทราบ องค์กรอยู่ข้าง ๆ องค์กรนี้ก็ลุกลี้ลุกลอนเอาร่มมาให้เรา เราปิด ๆ เราไม่เอาเราจะเดินไปไหน พอปิดองค์กรนี้ไปแล้ว องค์กรนั้นก็เอาร่มใส่เข้ามา

องค์กรนี้อยู่ที่ที่เราปิดองค์กรนี้ออกแล้ว องค์กรนั้นก็ใส่ร่มเข้ามาจะมาหาเรา มันยังงาท่านอาจจะไม่เห็นองค์กรที่กำลังลุกลี้ลุกลอนเอาร่มมาให้เรา เราปิดหนีนะ ท่านก็ปุบปิบแบบเดียวกันใช้แบบเดียวกัน ร่มใส่เข้ามา ๆ เราก็จับปิบ ๆ ฟาดเข้าป่าแล้วก็เดินเลย นั่นเห้มไหมล่ะ อ่อนแอไหมนั่น ดัดให้มันทันกันซิ ก็ปิดกันอยู่นี้มันน่าจะเห็นแล้ว ปิดองค์กรนี้องค์กรนั้นก็ใส่เข้ามาอีก นี่ก็มาคว้ามบักก็ป่าเข้าป่าก็ไปเลย นั่น ให้มันทันกันอย่างนั้นซิ เราทำเราก็จับขันเหมือนกัน พระคงจะเชื่อ ๆ ซ่า ๆ ป่านนี้ยืนเซ่ออยู่นั้นหรือเปล่าก็ไม่รู้ นะ เมื่อเข้าไปบิณฑบาตหรือไม่ไปก็ไม่ทราบ หรือเซ่อยืนอ้าปากอยู่นั้นก็ไม่ทราบนะ เราไม่ได้ไปดูพระองค์นี้ ให้มันเข้มแข็งซิ ออย่าอ่อนแอ

พูดถึงเรื่องความพากเพียรทุกอย่าง ถ้าอ่อนแอไม่ดีทั้งนั้น ต้องให้เข้มแข็งต้องตลอด ๆ เลย เข้มแข็งในทางที่ดีได้คนเรา ทุกข์ทั้งหลายในการสร้างความคิด ฝ่าฝืนเพื่อความดีนี้ทุกข์เพื่อสุข ๆ ไม่ได้ทุกข์เพื่อลุ่มจม แต่ถ้าอ่อนไปตามกิเลส ให้กิเลสเข้มแข็งเราอ่อนแล้วตายเลยนะ ไม่มีทางดีแหละ จมไปเลย ต้องพากันเข้มแข็ง

พูดถึงการทำประโยชน์ให้โลก เรานี้ทำเต็มเม็ดเต็มหน่วย ดังที่เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ไม่มีเรื่องการเงินการทองหลวงตา ที่ใครจะมาจ้องมามอง มาคาดมาคิดว่ามีเงินมีทอง อย่างมาคิดนะ มันอยู่ที่หัวใจเราต่างหาก หัวใจเรามีแต่เมตตาสงสารครอบโลกธาตุ ออกจากความเมตตา ก็มีแต่จะให้ ควรช่วยเหลืออะไร ๆ จะช่วย ๆ นอกจากมันไม่มีจริง ๆ ให้อ้อไว้ก่อนนะ เนาะ คือมันจำเป็นจริง ๆ เป็นอย่างนั้นนะ เราช่วยจริง ๆ เรื่องความเมตตาเต็มหัวใจ เราเคยพูดเสมอว่า มีแต่เราดูหัวใจโลก อยากให้โลกมาดูหัวใจเราบ้างเป็นยังไง อยากว่าอย่างนั้นนะ หรือว่าแล้วก็ไม่รู้เนาะ คือมันค้นพินนะ มองดูอะไร แฮ้อ กิริยาเกี่ยวกับเรื่องศีลเรื่องธรรมอิตอาต ๆ มันเป็นอย่างนั้นนะ ถ้าเรื่องของกิเลสแล้วมันมัดเข้า ๆ

โธษิต.มัดเร็วณะกิเลสมัดคอคคน แต่คนที่จะสู้กับกิเลสมีตั้งแต่อดีตออด ๆ มั่นดูไม่
ได้นะ เหนอ มั่นจะทันกันหรือแก้กิเลสแบบนี้ละ นั้นมันบอก ท่านแก้กิเลสแบบนี้หรือที่
ท่านพันทุกข์ไป ท่านเป็นอรหัตตอรหัตต์ สงฆ์ สรณิ คัจฉามิ หรือ พุทธ ธรรม สงฆ์ สง
ฆ์ สรณิ คัจฉามิ ท่านทำอย่างนี้หรือ นั้นมันอดเอามาเทียบไม่ได้ละ เราจึงควรเข้มแข็ง
บ้างนะ การทำความดีบตี เอา แข็งไปเถอะไม่เป็นไร แข็งเท่าไรดีเท่านั้น ทุกข์ขนาดไหน
ทุกข์เพื่อดี ๆ ทุกข์เพื่อความสุขความเจริญรุ่งเรือง จนกระทั่งทุกข์อันนี้ไ้ขึ้นไปถึงพระ
นิพพาน อย่างพระพุทธเจ้า พระอรหัตต์ท่านทุกข์ เวลาประกอบความพากเพียรท่าน
ยอมรับว่าทุกข์ แต่ผลแห่งการประกอบความเพียรด้วยความทุกข์ในการต่อสู้ขึ้นถึง
นิพพานปึง

ที่นี้เอามาเทียบกัน เทียบใกล้ ๆ อย่างพวกเรานี้ คือไม่มีใครทราบละนะ เรื่อง
การเกิดตายของพวกเรานี้มันเคลื่อน เอาเฉพาะวงศานี้เท่านั้น ที่นั่งอยู่นี้ทั้งหมดมีแต่
พวกนักเกิดนักตายด้วยกัน กำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ว่า ใครเกิดเป็นภพเป็นชาติอะไร ๆ
คือสืบสนปนเปตามอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วของตัวนั้นแหละ มันพาให้เกิดสูง ๆ ต่ำ
ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ เกิดแล้วตายเล่า ๆ ไปเกิดภพใดชาติใดตายทั้งนั้น คำว่าตายทั้งนั้น
คือว่าเกิดกับตายเป็นของคู่กันมา แล้วจากนั้นสูง ๆ ต่ำ ๆ นี้ก็แบบเดียวกันอีกนะ แล้ว
แต่ใครจะมีบุญมีกรรมมากน้อยเพียงไร มันขึ้นสูงลงต่ำ ๆ ไปเรื่อย ๆ นี่เป็นมาเท่าไร
แล้ว ปัจจุบันคือเวลาที่เรานั่งอยู่นี้ ให้เราลองพิจารณาซิ ที่เราเกิดมาที่เราระลึกไม่ได้ละ
มันก็กัปก็กัลป์ฟังซิ นานเท่าไรมาถึงปัจจุบันนี้ฉันใด แล้วจะไปข้างหน้าสมบุคสมบันอีก
ก็กัปก็กัลป์นับไม่ได้เช่นเดียวกัน เรายังนอนใจอยู่หรือ

พระพุทธเจ้า พระธรรม ท่านหรือชนสัตว์โลกขึ้นจากบ่อแห่งความทุกข์ทั้งหลาย
ที่จะตายกองกันตั้งกัปตั้งกัลป์นี้ ท่านสอนเราเป็นยังไร ควรจะนำธรรมของท่านมาจุด
มาลากตัวเอง เอ้า ทุกข์ก็ทุกข์เถอะ ทุกข์เพื่อนับภพนับชาติเจ้าของได้ไม่เป็นไร ไอ้ทุกข์
ด้วยการดีดีตามกิเลสตัณหานับภพนับชาติ นับกัปนับกัลป์ไม่ได้นี้ไม่มีประมาณเลย
เราจะเอาทุกข์อันไหน ทุกข์ที่เราอุตสาห์พยายามเพื่อความดีงามนี้ทุกข์ขนาดไหน นี่
ทุกข์เพื่อจะย่นวิญญูะความเกิดตายของเรา ย่นเข้ามา ๆ ให้ชาติของเราสั้นเข้ามา ๆ
ทำไมเราจึงไม่พอใจที่จะแบกทุกข์อันนี้ เพื่อตัดทุกข์อันนี้ลง ความเกิดตายของเรา เรา
ต้องคิดอย่างนั้นซิ พระพุทธเจ้าท่านเป็นเครื่องพยาน พระสงฆ์สาวกเป็นเครื่องพยานที่
ว่า ท่านทุกข์อย่างพวกเรานี้แล เอาไม่หยุดไม่ถอย สุดท้ายฟาดถึงนิพพาน ถึงนิพพาน
แล้วที่นี้เลยทุกอย่าง ไม่มีคำว่าจะอยู่นิพพานก็กัปก็กัลป์ พุดได้คำเดียวแต่ว่า นิพพาน
เที่ยงพอ อนิจจัง ทุกข์ อนตตตา ไม่มีเข้าไปเกี่ยวข้องได้เลย ตลอดอนันตกาล

นี่ละทุกข์ที่ท่านอุตส่าห์พยายาม ท่านได้เสวยสุขเพราะความทุกข์ด้วยการฝ่าฝืนกิเลสนี้ถึงขนาดที่ว่า นิพพานเที่ยง คือผลแห่งงานของท่าน ความอุตส่าห์พยายามของท่าน ไร่เราที่จะตายกองกันไปอีกไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์นี้ มันเป็นอย่างใจพิจารณาบ้างซิเราราก็คนเหมือนกันนี่นะ ฝึก ๆ ได้ด้วยกันทุกคน ทำไมจะฝึกไม่ได้ ต้องพึดกันบ้างซิ เราอย่าปล่อยให้อ่อนแอนะ เรานั้นแหละเป็นผู้จะแบกหามกองทุกข์ ไม่มีใครมารับแทนเรานะ ต้องพยายามทุกคน เวลาที่ควรจะฝึกเจ้าของก็ให้ฝึกบ้าง เรายังมีครูบาอาจารย์แนะนำสั่งสอนด้วยความถูกต้องดีงามแล้ว มันน่าจะมีกำลังใจนะคนเรา แบบเลอะ ๆ เทอะ ๆ ดังที่เห็นนั้นเราอย่าเอามาคิดนะ เสียทุกสิ่งทุกอย่าง ความคิดของเราก็ตาย เวล่ำเวลาของเราก็ตาย กำลังวังชาของเราที่ไปคิดในเรื่องเหล่านี้ก็เสีย ๆ ไป ให้คิดเพื่อเราที่จะเป็นประโยชน์แก่เรานี้มากกว่าอย่างอื่น เอาอย่างนี้นะ

วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้น จำเอานะ การเกิดตายไม่หยุดนั้นมันก็พิลึกนะ การพูดกับพี่น้องทั้งหลายนี่นะ เราพูดเรื่องธรรมชาตินี้ที่อยู่ในหัวใจถึงกับได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบนี้ ไม่มีสมมุติเข้าไปเกี่ยวข้องเลย แต่สมมุติที่เอาไปเกี่ยวข้องก็บอกว่า นิพพานเที่ยง คือธรรมชาตินี้เที่ยงแล้ว หมดทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเกี่ยวเกาะกันมาแต่ก่อน ให้มีความสุขความทุกข์เจือปน เหมือนเรากินข้าวกับแกลกับกับรำหมดเลย มีธรรมชาตินี้เท่านั้น นั่นความอุตส่าห์พยายามมา ที่จะคิดคาดหน้าคาดหลังท่านหมดแล้ว พอทุกอย่างแล้วหมด หายกังวล เรื่องทุกข์จึงไม่มีในใจของท่าน นั่นละผลแห่งการปฏิบัติธรรม ให้พากันตะเกียกตะกายนะ ต่อไปนี้ก็จะให้พรเสียก่อน

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com